

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 3 Ὀκτωβρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 97

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ. —
ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμεν, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἷμα.

[Συνέχεια]

— Ἐκείθεν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν προήλθον αἱ πλήξασαι τὴν ὑπαρξίν μου συμφοραί, ἃς πρόκειται ν' ἀνταποδώσω;

Μειδιάμα ἀπαισίον, μεστὸν πικρίας ἀνήγειρε τὰ ἄκρα τῶν χειλέων της.

Μόνη κατὰ τόσων ἐχθρῶν, πῶς ἠδύνατο ν' ἀντεπεξέλθη.

Ἄλλο ὄπλον ἀπὸ τὴν καλλονὴν αὐτῆς δὲν εἶχε!

Ἄλλὰ τῆς καλλονῆς ταύτης ἠννόει τὴν ἰσχύν! Καὶ ὁ νοῦς της μετεφέρετο εἰς τὴν συνάντησιν τῆς πρωίας ἐκείνης, συνάντησιν ἣν πρὸ πολλοῦ ἐπόθει, καὶ ἡ καρδιά της ἐξωγκούτο.

Ἦ πῶς ἐν τῷ ἀπείρῳ καὶ θορυβῶδι ἐκείνῳ πλήθει, πᾶν ὠραῖον, πᾶν ἀριστοκρατικόν, πᾶν πλούσιον, συνηνητάτο ἐπὶ τέλους; Καὶ ἐσκέπτετο πάντοτε.

Ἐμίσει βεβαίως τὸν Ροζενδάλ, θανασίμως.

Ἄλλὰ ὁ Ροζενδάλ ἦτο ἀνὴρ!

Καὶ μόνον τὸ μῖσος γυναικὸς πρὸς γυναῖκα εἶναι ἀμειλικτον καὶ ἄνευ οἴκτου.

Ἐμίσει λοιπὸν ἀπείρως περισσότερον τοῦ Ροζενδάλ τὴν μαρκησίαν δ' Ἀρτάν.

Ἄλλὰ πῶς θὰ τὴν ἐτιμῶρει;

Μόνον διὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, ὅστις ἦτο τὸ καύχημα καὶ ἡ ἀλαζονία της καὶ ἡ σὰρξ τῆς καρδίας αὐτῆς.

Ἐκείνον ἔπρεπε νὰ πλήξῃ.

Τὸν εἶδεν ἐπὶ τέλους!

Καὶ αὐτὸς ὡς οἱ ἄλλοι ἔσθη ἐκπληκτος πρὸ τῆς ἐξαισίου αὐτῆς καλλονῆς!

Καὶ ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ κίνημα ἀλαζονίας τῇ διέφυγεν.

Ἦ ἂν ἐκείνος τὴν ἠγάπα! ὁποῖος θρίαμβος!

Καὶ ἐνῷ βεβουθισμένη ἐν ταῖς σκέψεσι ταύταις ἴστατο μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω νεύουσαν καὶ τὸ ὄμμα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ τάπητος ἐρεθισμένη καὶ νευρική, τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας ἀνηγέρθη καὶ ἡ Βαρβάρα εἰσήγαγεν ἐν τῷ καλλονητρίῳ τὸν Ραβού.

Εἰς τὸν κρότον τῶν βημάτων των ἡ κρεολὸς ἐστράφη βιαίως.

— Ἄ ἤλθατε! εἶπε. Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὴν Βαρβάραν:

— Κλείσε τὸ παράθυρον τοῦτο, διέταξε καὶ ἄφες μας μόνους.

Ὁ Ραβού εἰσελθὼν ἐχαιρέτησεν.

Ἡ κρεολὸς τῷ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου ἔδραν τινά.

Ὅταν δὲ ἡ Βαρβάρα ἠφανίσθη,

— Ἄς συνομιλήσωμεν, τῷ εἶπε.

— Περιμένω νὰ μ' ἐρωτήσητε, κυρία.

— Ὁ κύριος βαρόνος ἐξῆλθεν;

— Ὁ κύριος βαρόνος μετέβη παρὰ τῷ μαρκησίῳ Ἐρνωδιῇ, ἀφ' ὅπου δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἔσως.

— Καλῶς καὶ τώρα λέγε μου. Πῶς εἰσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἀφοῦ ἔχῃς ἀφορμὰς ἐχθρας κατ' αὐτοῦ;

— Εἶχον ἀνάγκην νὰ τὸν πλησιάσω.

— Ποίας ἀφορμὰς εἶχες;

— Ἰδοτέ εἰκόνα τινὰ κρεμασμένην ἀντικρῦ τοῦ γραφείου του;

— Μάλιστα, ξανθῆς νεάνιδος λίαν εὐεῖδους.

Ὁ Ραβού ἔδῃξε τὰ χεῖλη.

— Ἐπρεπε νὰ τὴν ἰδῆτε ζῶσαν, εἶπε. καὶ γνωρίζετε ποία εἶναι;

— Ἡ ἐρωμένη τοῦ βαρόνου.

— Πράγματι.

— Μοῦ ὠμίλησε περὶ αὐτῆς, μοὶ εἶπε μάλιστα ὅτι οὐδέποτε ἠγάπησεν ἄλλην ἐκτὸς αὐτῆς.

— Πρὶν σὰς γνωρίσῃ συνεπλήρωσεν ὁ θαλαμηπόλος.

— Καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆ ἀπέθανεν;

— Ναι: πρὸ πολλοῦ δολοφονηθεῖσα.

— Ἦτο ὑπανδρος;

— Ναι καὶ ὁ Ροζενδάλ τὴν ἀπήγαγεν ὡς ἔπραξε καὶ δι' ὑμᾶς.

— Καὶ ποῖος ἦτον ὁ σύζυγος αὐτῆς;

— Ἐγώ, κυρία.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἀφῆκε φωνὴν ἐκπλήξεως.

— Καὶ τὴν ἠγάπας, ἠρώτησεν ἐκείνη.

Δύο δάκρυα ἐκυλίσθησαν κατὰ μῆκος τῶν παρειῶν τοῦ Ραβού.

— Πόσα ἔτη παρήλθον ἀπὸ τοῦ θανάτου της; ἠρώτησεν ἡ Μαρία.

— Εἴκοσι καὶ πλέον, κυρία.

— Τὴν ἠγαπήσατε τῷ ὄντι, εἶπεν ἐκείνη, ἀφοῦ τὴν θρηνεῖτε, μετὰ τόσον χρόνον.

— Διὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξω δυσαρρεσκείας τινός, θὰ ἐρριπτόμην εἰς τὸ πῦρ καὶ θὰ ἐφονευόμην ἂν μὲ διέτασσε νὰ τὸ πράξω!

» Ὡ, ὑπέφερον πολὺ, μακρὰ βάσανοι διεδέχθησαν τὴν ἐγκατάληψίν μου! Τότε ἐζήτησα νὰ πλησιάσω τὸν ἀρπαγα: ἤμην πτωχὸς κωμωδὸς τῶν ἐπαρχιῶν, ἠλλαξα ὄνομα: φίλος μου τις μ' ἐτοποθέτησεν ὡς ὑπηρέτην παρὰ τῷ μαρκησίῳ δ' Ἀρτάν κατ' ἀρχὰς καὶ κατόπιν πλησίον τοῦ βαρόνου καὶ οὕτως εὐρίσκομαι παρ' αὐτῷ.

— Ἐννοῶ καλῶς τὰ αἰσθήματά σας καὶ ἀκούσατέ με καὶ σῆς.

Συνωμίλησαν ἐπὶ μακρὸν. Ὅταν δὲ ὁ Ραβού ἐξῆλθε τοῦ καλλονητρίου ἦτο ἤδη μεσονύκτιον. Πρὶν τὴν ἀποχαιρετίσῃ, κύ-

ψας ἠσπάσθη μετὰ σεβασμοῦ τὰς χεῖρας αὐτῆς.

— Καὶ σεῖς ἐπίσης, ἐψιθύρισε, εἰσθε μάρτυς.

— Μὲ ἠννόησας λοιπόν ;

— Ἐντελῶς.

— Καὶ θὰ μὲ συντρέξεις ;

— Μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου, κυρία.

Καὶ ὁ Ραβού ἐμακρύνθη ταχέως τοῦ μετὰ γάρου.

Η'

Τῆ ἑπαύριον κατὰ τὴν ἑνάτην ὥραν ὁ δικηγόρος καὶ ὁ συνέταιρος αὐτοῦ Ρουμπινὼ ἀνέμενον παρ' αὐτοῖς τὸν ἀρχαῖον κωμῶδόν. Ἡσθάνοντο ὅτι ἐν τῷ οἴκῳ των ἦσαν μᾶλλον ἐν ἀνέσει καὶ ἦσαν βέβαιοι ὅτι ἤθελον ἀποδείξει τὴν σχετικὴν ἀθωότητα αὐτῶν.

Εἶχον ἤδη σχηματίσει τὴν πεποιθήσιν ὅτι εὐρίσκοντο ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἀπολεσθέντος παιδίου ἢ μᾶλλον ὅτι τὸ ἀνεῦρον, καὶ ἐπὶ τῆς πεποιθήσεως ταύτης ἐστήριζον τὰς ἐλπίδας μεγάλων κερδῶν.

Τὶ δὲν θὰ εἶδεν ὁ Ροζενδάλ ὅπως ἀνεύρη τὴν θυγατέρα, ἣν ματαιῶς ἀνεζήτησε μέχρις ἐκεῖνου.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι θετικὰς ἀποδείξεις περὶ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ δὲν εἶχον.

Διότι τί ἦτο ἐπὶ τέλους ἡ ὁμοιότης μόνη τῆς Ροζίτας πρὸς τὴν θανούσαν ; δὲν ἠδύναντο τάχα δύο γυναῖκες νὰ ὁμοιάζωσι πρὸς ἀλλήλας ; Ἐν τούτοις ὁ Ρουμπινὼ, πεποιθήσιν ἔχων ἐπὶ τὴν ἰδίαν ἰκανότητα αὐτοῦ, ἤλπισεν νὰ τὸ ἀποδείξει καὶ διὰ τοῦτο ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ κατ' ἰδίαν τὸν Ραβού. Ἄμα λοιπὸν τῷ ἀκούσματι τοῦ κώδωνος ἡ καρδία τοῦ Ρουμπινὼ ἐσκίρτησε καὶ στραφεῖς πρὸς τὸν σύντροφόν του :

— Νὰ τὸ πουλάκι ! μὰς ἔρχεται.

Ἡπατάτο, διότι ἀντὶ τοῦ Ραβού γυνὴ μέλανα ἐνδυμασίαν φέρουσα, καὶ φυσιογνωμίαν ὑπεροπτικὴν ἔχουσα σὺν τῇ ἀπαρμύλλῳ καλλονῇ, παρουσιάσθη πρὸ αὐτῶν.

Ἦτο ἡ κρεολός.

— Οἱ κύριοι Δελόγκ καὶ ὁ Ρουμπινὼ ; ἠρώτησεν αὐτή.

Οἱ δύο φίλοι προσέκλινον, καὶ ὁ Δελόγκ, κομψοπρεπῆς πάντοτε, ἔσπευσε νὰ προσφέρει ἔδραν πρὸς τὴν πελάτιδα.

— Ἀναμένετε σήμερον τὸν Ραβού, εἶπεν ἐκείνη. Σὰς εἰδοποιῶ ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ.

— Δύναται ἡ κυρία νὰ μὰς εἶπῃ τὴν ἀφορμὴν τῆς ἐλλείψεως ταύτης ; ἠρώτησεν ὁ Ρουμπινὼ.

— Μάλιστα, κύριε· τῷ εἶναι, λέγει, ἐπιπονὸν νὰ εὐρεθῇ κατὰ πρόσωπον πρὸς ἀνθρώπους λαβόντας μέρος εἰς σκηναὴν θλιθεράν...

Ὁ Ρουμπινὼ κατέστη πελιδόνος.

— Πῶς ; γνωρίζετε καὶ σεῖς ; . . . εἶπεν.

Ἡ Μαρία τὸν διέκοξε διὰ νεύματος ἐνεργητικοῦ.

— Καθησυχάσατε, κύριοι, εἶπε, δὲν ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς ὡς ἐχθρά· ἔχω ἀνάγκη τῶν ὑπηρεσιῶν σας καὶ ἡ ἐπίσκεψίς μου, σκοπὸν ἔχει νὰ τὴν ἐπικαλεσθῇ.

Ὁ Δελόγκ ἔλαβε τὸν λόγον.

Διηγῆθη πρὸς αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τῆς

κλοπῆς τῆς ἐπαύλειος τῶν πυργίσκων, τὸ ἔγκλημα τοῦ Περέζ καὶ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ τέκνου τῆς Γερμανῆς.

— Περὶ αὐτοῦ πρόκειται, εἶπεν ἡ Μαρία Εὐαγγελία· εἶμαι στενά συνδεδεμένη μετὰ τοῦ βαρόνου Ροζενδάλ καὶ θέλω νὰ μάθω πρὸ αὐτοῦ πάντα τ' ἀφορῶντα τὸ κοράσιον αὐτό, δι' αἰτίας ἐμὲ ἀποβλεπούσας· θέλω μάλιστα νὰ σὰς βοηθήσω τὰς ἀναζητήσεις σας. Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω, τί ἀπέγεινε ἐὰν ζῇ, καὶ ποῦ εἶναι· ἐπρόκειτο νὰ πωλήσῃτε τὸ μυστικὸν αὐτὸ τῷ κυρίῳ Ροζενδάλ· τὸ ἀγοράζω ἐγώ.

Ὁ Ρουμπινὼ παρετήρησε τὸν συνέταιρον αὐτοῦ.

Ἡ τύχη τοῖς προσημεῖδια.

Κερδίζει τις πάντοτε ἀναμιγνύμενος εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἰσχυρῶν ! ὁμοιάζουσιν οὗτοι πρὸς τὰς πλήρεις κονιορτοῦ ὁδοὺς, ὅταν τις διέρχεται δι' αὐτῶν ἀσπέρει ὑπὸ τὰ ὑποδήματά του ὅπως δῆποτε κόνιν· ἡ κόνις τῶν πλουσίων εἶναι χρυσόκονις.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἐξηκολούθησεν :

— Ὅ,τι γνωρίζετε εἶναι μηδέν, Θὰ σὰς θέσω ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀληθείας. Ποῦ εὐρίσκεται τὸ παιδίον ;

Οἱ συνέταιροι συνεβουλεύθησαν διὰ τῶν βλεμμάτων.

— Διστάζετε ; δὲν μ' ἐμπιστεύεσθε ; ἔχετε ἄδικον, ἐγὼ γνωρίζω τὰ μυστικά σας, ἐνῶ σεῖς ἀγνοεῖτε τὰ ἰδικά μου. Ἦδη δὲ μοὶ εἶπατε ἀρκετὰ, ὥστε νὰ μάθω ὅ,τι ἐπεθύμουν.

— Πῶς ;

— Δὲν εἶπατε εἰς τὸν Ραβού ὅτι καταπληκτικὴ ὁμοιότης σὰς ἔθεσεν ἐπὶ τῶν ἰχνῶν αὐτῆς, καὶ ὅτι ἡ κόρη αὕτη εὐρίσκεται ἐν Παρισίαις ;

— Λοιπὸν ;

— Εἶναι ἡ Ροζίτα.

— Δὲν ἐγνωρίσατε σεῖς τὴν μητέρα τῆς, εἶπεν ὁ Ρουμπινὼ.

— Εἶδον τὴν εἰκόνα τῆς.

— Ποῦ ;

— Εἰς τὸ γραφεῖόν τοῦ κ. Ροζενδάλ.

Ὁ Ρουμπινὼ ἐμόρφασε μομφασμὸν δυσαρρεσκείας.

Ἡ κρεολός ὠμίλει μὲ περιφρονητικὴν σταθερότητα λίαν ἐπιβάλλουσιν.

— Βλέπετε, ἠκολούθησεν ἐκείνη, ὅτι ἡδύναμην νὰ μὴ σὰς ἀναμιξῶ· νὰ ἐπιφορτίσω ἀνθρώπον μου νὰ ἐρευνήσῃ καὶ διαλευκάνῃ τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεως τῆς νεάνιδος ταύτης, καὶ νὰ πληροφωρήσω τὸν βαρόνον ὅ,τι περὶ αὐτῆς γινώσκετε. Τοῦτο ἡδύναμην νὰ πράξω τόσῳ μᾶλλον εὐκόλως, ὅσῳ γινώσκω καλῶς τὸ μέρος, ἐν ᾧ ἀνετράφη, καὶ ποῖα ἦτο ἡ γυνὴ ἧτις τὴν μετέφερεν ἐκεῖ, καὶ διατί τὸ ἐκρυπτε. Ἐντούτοις προτιμῶ νὰ ἐπιφορτίσω ὑμᾶς· δὲν σὰς ζητῶ διαβεβαιώσεις· τὸ συμφέρον ὑμῶν τῶν ἰδίων μὲ ἀσφαλίζει. Θὰ πληρωθῆτε γενναίως καὶ ὁ Ροζενδάλ δὲν θὰ μάθῃ ποῖον μέρος ἐλάβετε εἰς τὴν θλιθεράν ἐκείνην ἐπιχείρησιν, διότι θὰ σὰς ἐτιμῶρει παραδειγματικῶς ἐὰν τὸ ἐμάνθανεν, οἱ Ροζενδάλ δὲν συγχωροῦν ποτέ !

Νευρικὸν ῥίγος συνετάραξε τοὺς κυρίους Ρουμπινὼ καὶ Δελόγκ· δὲν ἐπεθύμουν νὰ γί-

νεται λόγος περὶ τοῦ παρελθόντος, ἦδη ὅτε ἔζων ὡς ἐντιμὰ ἄστοι τοῦλάχιστον κατὰ τὸ φαινόμενον.

— Τίς λοιπὸν εἰσθε ; ἠρώτησεν ὁ Δελόγκ δειλιάσας καὶ οὔτος.

— Ἐένῃ· τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα δὲν σὰς ἐνδιαφέρει, ἀρκεῖ νὰ πληρῶνω τὰς ὑπηρεσίας σας.

Καὶ σύρασα ἐκ τοῦ σημειωματαρίου τῆς, δέκα χαρτονομίσματα χιλίων φραγκῶν τ' ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ γραφείου.

— Ἴδου ἀπέναντι τῆς ἀμοιβῆς σας· διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου σας.

— Ἄ ! εἶπεν ὁ δικηγόρος, εἶναι ἀνάγκη νὰ ταξειδεύσωμεν ;

— Ὅ εἰς ἐξ ὑμῶν θ' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Σαρδηνίαν.

— Αὐρίον, ἀφοῦ τὸ θέλετε.

— Θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωρίον τοῦ Σάν Μαρτίνου δι' Μόντε, ἐν τῷ διαμερίσματι τοῦ Σάσσαρι, κειμένῳ πρὸς βορρᾶν τῆς νήσου, καὶ ἐκεῖ θὰ πληροφωρηθῇ περὶ τῶν λεπτομερειῶν τοῦ θανάτου γραίας τινός, καλουμένης Μαρίας Στρικόνε, ἀποθανούσης πρὸ δεκαεννέα περίπου ἐτῶν. Ἡ γυνὴ αὕτη εἶχεν ἐπιφορτισθῇ τὴν ἀνατροφὴν μικρᾶς κόρης, ἣν ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς ἐκ Γαλλίας καὶ ἦν βοεμοὶ Σαρδίνιοι ἢ Σικελοὶ ἔλαβον μεθ' ἑατῶν. Ἐκείθεν θέλετε μοὶ ἀποστείλῃ τὰς συλλεχθείσας πληροφορίες περὶ τῆς ρηθείσης Μαρίας Στρικόνε καὶ τοῦ ἀνατρεφόμενου κορασίου, τὸ ὁποῖον ἀπωλέσθη, διότι τὸ παιδίον ἐκεῖνο εἶναι βεβαίως ἡ Ροζίτα.

— Ἐὰν ὁ κύριος Ροζενδάλ τὴν ἴδῃ, θ' ἀναμνησθῇ τῆς ὁμοιότητος.

— Δὲν θὰ τὴν ἴδῃ, εἶπεν ὀριστικῶς ἡ Μαρία· ὁ κύριος Ροζενδάλ εἶναι ἀψησυχολημένος καὶ θὰ κατορθωθῇ νὰ διασκεδασθῇ πρὸς τὸ παρὸν ἢ τοιαύτη ἰδέα. Πρέπει ἐν τούτοις νὰ ἐνεργήσῃτε δραστηρίως· εἰσθε ἔτοιμοι ;

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Ρουμπινὼ χωρὶς νὰ ἀναμείνῃ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ συνεταίρου του.

— Μετὰ τὴν πρώτην ἐπιστολήν σας, περιλαμβάνουσαν τὰς ζητούμενας πληροφορίες, θέλω σὰς πέμψῃ ὅσα χρήματα δύνανται νὰ σὰς χρειασθῶσι. Σὰς βεβαιῶ ὅτι θ' ἀμοιφῶσιν οἱ κόποι σας. Ἴδου καὶ ἡ διεύθυνσίς μου :

« ΜΑΡΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

46 ὁδὸς Μουσῶ. »

— Χαίρετε, κύριοι, ἐπρόσθεσεν ἐκείνη, ἐνεργήσατε ταχέως. Εἶναι περιττὸν νὰ σὰς συστήσω ἐχεμύθειαν. Πιστεύσατέ με ὅτι οὐδένα κακὸν σκοπὸν τρέφω διὰ τὸ παιδίον αὐτό. Ἐχετε τὸν λόγον μου ὅτι καὶ ἐγὼ θέλω σιωπήσῃ. Ἐσόμεθα εὐκρινεῖς συνεταῖροι. Ἐπὶ τῇ συμφωνίᾳ ταύτῃ ἐξασφαλίζεται ἡ τύχη σας.

Οἱ δύο σύντροφοι συνᾶδυσαν τὴν κρεολὸν μέρη τῆς ἐξωθῆρας, κύπτοντες δουλικῶς μέχρις ἐδάφους.

Ἐκείθεν τὴν εἶδον ἐπιβάνουσιν· πολυτελοῦς βικτωρίας συρομένης ὑπὸ ζεύγους μεγαλοπρεπῶν ἵππων, καὶ ἐπὶ τῶν ἐδρῶν αὐτῆς καθημένους δύο θαλαμηπόλους ἐνδεδυμένους οὐρανοχρόους στολάς.

—Καταλαμβάνεις τίποτε σύ; ἤρώτησεν ὁ Ρουμπινώ.

—Τίποτε.

—Εἶναι πλουσία φαίνεται· αὐτὸ εἶναι τὸ κύριον· αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τῶν πυργίσκων μᾶς ἔστρεξε· φαίνεται πῶς καὶ τὰ ἐλαττώματα καμμία φορὰ βοηθοῦν!

—Μάζεψε, γεροσύντροφε, τὰ τραπεζογραμμάτια πρῶτα· ἔπειτα πάμε νὰ δειπνήσωμεν.

—Ποῦ;

—Ὁ κύρ Δελόγκ, ἀπέκτησε φαίνεται τὴν καλαισθησίαν τοῦ τρώγειν καὶ ὁ «Πράσινος Κόνικλος» δὲν τὸν νῆχαρίσκει πλέον, ἀγνωμονῶν πρὸς τὴν ἀρχαίαν φίλην τοῦ Ἀθηναῖδα Σοφίαν!

—Εἰς τὸ Ἀγγλικὸν καφενεῖον, ἀπήντησε, πρὸς τιμὴν τῆς Ροζίτας. Αὐτὴ θὰ μᾶς κάμη νὰ κερδίσωμεν χρήματα.

—Ἄς μὴν λέγωμεν ἀκόμη τίποτε; εἶπε φιλοσοφικῶς ὁ Ρουμπινώ.

Θ

Ὁ βαρόνος Ροζενδάλ ὑπεσχέθη τῇ ἐρωμένην του ἑορτὴν.

Ὁ μὴν τοῦ μέλιτος διήρκει ἔτι καὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην, οὐδεὶς ἄφησμονεῖ τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν. Ὁ πύργος τῶν Φερόλ ἦτο ὁ ἐξοχικὸς οἶκος τῶν Ροζενδάλ.

Πᾶσα περιγραφή πύτου θὰ ἦτο ἀνεπαρκής. Ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ἦτο ἀξία τῶν κυρίων αὐτῆς. Ἦτο μεγαλοπρεπῆς διακομὴ, ἐν ἣ πάντες οἱ ρυθμοὶ τοῦ μεγάλου αἰῶνος ἦσαν ἐφηρμοσμένοι. Ὁ πύργος, ἀπέραντος καὶ μεγαλοπρεπῆς, ἔφερεν ἀπὸ τὸ ἓν μέρος πρὸς τὸ χωρίον τῆς Φερόλλης, ἀφ' οὗ χωρίζεται δι' εὐρυχωρῶν αὐλῶν καὶ βαθέων χανθᾶκων, ἔχουσα πρὸς τὰ τέσσαρα ἄκρα σιιᾶδας ἐκ γρανίτου καὶ ὀπτοπλίνθων ὠραιότητας ρυθμοῦ.

Ἡ κυρία αὐτοῦ πρόσοψις εἶναι πρὸς τὸ μέρος τοῦ παραδείσου καὶ τῶν πρασιῶν. Ὁ παράδεισος, καίτοι ἀπέραντος, περιορίζεται ἀπὸ ὑψηλοῦ τοίχους πανταχόθεν καὶ περικυκλοῦται ὑπὸ λίαν σημαντικῶν ἐπαύλεων καὶ ἀπεράντου δάσους. Ὁ πύργος οὗτος ἔχει τὸ ἰδιόρρυθμον, ὡς ἐκ τῶν περικυκλούντων αὐτὸν σημαντικῶν ἐξοχῶν, ὡς τὴν τῆς Ἑρμενονβίλλης, Μοντερονταίν, Ἐλύ καὶ ἄλλων, οὕτως ὥστε μακρόθεν φαίνεται περικυκλωμένος ὑπὸ πύργων καὶ δασῶν, θαυμασίων τὴν ὄψιν.

Ὅκτώ περίπου ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Μαρίας εἰς τὸ μέγαρον τοῦ προστείου ἀγίου Ὁναρίου, ἐν τῷ πύργῳ τῶν Φερόλ ἐφαίνετο ἔκτακτος κίνησις.

Ὅτε ὁ γενικὸς ἐπιμελητὴς τῶν οἰκονομικῶν Φουκιέ προητοιμάζετο νὰ δεχθῇ τὸν Βασιλέα Ἡλιον τοιαύτην περίπου κίνησις θὰ ἐγένετο ἐν τῷ οἴκῳ του.

Αἱ συστάδες τῶν ἀνθέων ἀνανεωθεῖσαι περιέβαλλον τὸν πύργον διὰ ζώνης φερούσης ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος ἐν ἀρμονικῇ συνθέσει ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς. Αἱ σκιερὰ ἀτραποί, ἐφαίνοντο καθραῖ καὶ ἀμμόστρωτοι εἰς μῆκος πολλῶν χιλιομέτρων, οἱ λιμῶνες μὲ τὴν κεκαρμένην συμμετρῶς πῶσαν αὐτῶν, ἀνεκούφιζον τὸ ὄμμα, καὶ εἰς

μακρὰν ἀπόστασιν ὅτε σχεδὸν δὲν ἐφαίνοντο πλέον, ἐνεψυχούντο ὑπὸ τῶν δορκάδων, ἐλάφων καὶ λαγωῶν, βοσκόντων ἡσύχως ἐν τῇ ἡρέμῳ ἐκείνῃ γῇ τῇ ἀποδασωθείσῃ, ἢν πληθος προσκεκλημένων, τὸ ἄνθος τῆς ἀριστοκρατείας, καὶ ἐκείνων οὖς ἐν τῇ νεωτέρῃ διαλέκτῳ ἀποκαλοῦσιν, «ἡ διευθύνουσα τάξις» θὰ συνηθορίζοντο μετ' ὀλίγον ἐκεῖ.

Καὶ ἦτο προνόμιον ἐπιζητούμενον παρὰ πάντων αἱ προσκλήσεις τοῦ Ροζανδάλ! Ἐκαστος ἐπέζητει νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ τροχιᾷ τοῦ ἀστέρος τούτου τῆς τύχης, ὅπως θερμανθῇ ἐν ταῖς ἀκτίσιν αὐτοῦ, καὶ διεφιλονικούντο αἱ προσκλήσεις του ὅπως ποτὲ διεφιλονικούντο ἐν ταῖς ἐορταῖς τῆς Κομπιέννης καὶ τοῦ Φοντενμπλώ, ὅταν ὑπῆρχε βασιλεία καὶ ἐορταί.

Ἐκτὸς δὲ τῶν ἄλλων καὶ ὁ καιρὸς ἦτο γλυκὺς, παρατεινομένου τοῦ θέρους πέραν τῶν φυσικῶν ὁρίων του. Ὑπὸ οὐρανὸν νεφελώδη ἠπλοῦτο ἐλαφρὸς πέπλος μεταξύ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς, προαγγέλλων γλυκεῖαν καὶ εὐάρεστον ὁρῶσιν, ἐπιτεινομένην ἠδέως καὶ ὑπὸ τοῦ ὕδατος τῶν ρυάκων τοῦ παραδείσου ἢ τῶν μαρμαρινῶν δεξαμενῶν τῶν κατασκευασθεισῶν κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Λεμαίτρ· καὶ κεκοσμημένων ὑπὸ ἀγαλμάτων, ναϊάδων παιζόντων ἐν ταῖς λεκάναις αὐτῶν, ἢ τριτόνων λουμένων ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Ἡ Μαρία - Εὐαγγελία ἀπὸ ἰδιοτροπίας εὐεξήγητον δὲν ἤθελε νὰ παρευρεθῇ παρὰ εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς ἐσπερας, εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ τουτέστι χορὸν, ὅστις θὰ ἠκολουθεῖτο ὑπὸ δειπνῶν προετοιμαζομένου διὰ διακοσίας συνῳαίτημόνας, τὸ δεῖπνον καὶ τὰ πυροτεχνήματα ἅτινα ἤθελον κατὰ πρὸς τιμὴν τῶν προσκεκλημένων τοῦ βαρόνου δὲν θὰ ἐκόσμιε διὰ τῆς παρουσίας της.

Ἐν τούτοις εἶχεν ἔλθῃ ἀπὸ τῆς προτεραςίας μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της καὶ ἐκρύπτετο εἰς διαμέρισμά τι τοῦ πρώτου πατώματος, ἐπίτηδες διευθετηθέντος δι' αὐτὴν καὶ βλέποντος πρὸς τοὺς κήπους, τῶν ὁποίων αἱ δειροστοιχίαι ἠφάνιζοντο μακρὰν εἰς τὰς ἄκρας ὀρίζοντος μόλις διαφανομένου μεταξύ τῶν φυλλωμάτων. Τὸ διαμέρισμα τοῦ Σηκουάνα καὶ Μάρνου εἶναι ὀλιγώτερον πεφημισμένον τῶν Σεβενῶν καὶ τῆς Σαβοῖας. Ἄλλ' εἰς ἀντίμετρον, κατοικεῖται ὑπὸ ἑκατομμυριούχων. Ἡ Μαρία - Εὐαγγελία ἔσχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ παραστῇ ἄορατος εἰς τὰς προετοιμασίας ἑορτῆς, ἧς αὐτὴ ἦτο ἡ ἡρώς. Ὁ Μάξιμος τὴν ἀφῆκε κατὰ τὴν ἐνάτην πρωϊνὴν ὥραν, ὅπως δώσῃ τελευταῖον βλέμμα εἰς τὰ περὶ τὸν πύργον τελεσθέντα καὶ ἐπιτηρήσῃ τοὺς κηπουροὺς, οἵτινες ἀπετελείουν τὸ ἔργον των, ὅτε κατὰ τὴν καμπὴν ἀτραποῦ τινος, εἶδεν ἀνθρωπὸν τινα ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἐνδεδυμένον ὡς ἐξοχίτην μὲ ψιθίνον πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ὅστις ἤρξατο εὐθὺς πρὸς αὐτόν. Ὁ ἀνθρωπος οὗτος ἐθάδιζε μετὰ κόπου, κεκηρῶς, γεγηρακῶς, τοὺς χαρακτήρας τοῦ προσώπου ἔχων ἀπερροφημένους, πελιδῶς καὶ κάτισχνος.

Καὶ οἱ στενότεροι αὐτοῦ φίλοι μετὰ δυσκολίας θὰ τὸν ἀνεγνώριζον· τὸσον αἱ ὀλίγαι ἐβδομάδες τῆς ἀγωνίας τὸν εἶχον μεταβάλλει! Ἦτο ὁ Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαί. Εἰς

τὴν θεῶν αὐτοῦ ὁ βαρόνος ἐδοκίμασε μεγάλην στενοχωρίαν· συνέσπασε τὴν ὄφρυν, ἀλλὰ μὴ ὦν συνειθισμένος νὰ ὀπισθοδρομῇ, ἀνέμενε τὸν ἀνθρωπὸν ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἐπρωτίμα νὰ εὐρίσκηται ἑκατὸν λεύγας μακρὰν αὐτοῦ.

Τὸ βλέμμα τοῦ ἀγροκόμου ἦτο ἐσθεςμένον, οἱ μεγάλοι αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ, κοιλωθέντες ἦσαν βεθυθισμένοι ἐν ταῖς κόγχαις αὐτῶν ὑπὸ τὰς ἀτάκτους ὀφρῦς του, ἀντὶ δὲ τῶν ἄλλοτε ζωηρῶν χρωμάτων του, ἤδη εἶχε τὸ ὠχρὸν χρῶμα τῶν ἀναρρωυόντων· θὰ τὸν ἐξελάβανέ τις ὡς δραπετὴν νοσοκομείου τινός, ἀν ἡ ἀπλῆ, ἀλλ' εὐπρεπῆς ἐνδυμασία του δὲν ἀπέκλειε τὴν εἰκασίαν ταύτην. Ἐστηρίζετο ἐπὶ χονδρᾶς ράβδου, ἐχούσης τὴν χειρίδα ἐξ ἐλεφαντόδοντος, ὅποιας ἄλλοτε διεφύλαττον ἐν ταῖς οἰκογενεαῖς καὶ διατηροῦνται ἐπὶ γενεάς.

Ὅταν ἐφθασε πρὸ τοῦ βαρόνου, ἀνηγήρθη ὄλος, ἐξέβαλε τὸν πῖλον αὐτοῦ καὶ εἶπεν εὐγενῶς:

— Κύριε βαρόνε, ἔχω ἀνάγκη νὰ σὰς ὁμιλήσω· θέλετε νὰ μοὶ παραχωρήσῃτε βραχεῖαν ἀκρόασιν;

Ὁ Ροζενδάλ ἀπήντησε ξηρῶς:

— Εὐχαρίστως· περὶ τίνας πρόκειται;

— Περὶ ὑποθέσεων.

— Εἶναι τόσῳ κατεπεύγουσαι;

— Δι' ἐμὲ πολὺ, δι' ὑμᾶς ὀλίγον σὰς ἐνδιαφέρουν.

— Πάσχετε;

— Μόλις ἀνέλαβα ἐκ μακρᾶς ἀσθενείας καὶ εἶμαι πολὺ ἀδύνατος· ἐλπίζω μὲ τὸν καιρὸν νὰ περάσουν ὅλα.

— Καὶ διατί λοιπὸν ἐβιάσθης νὰ ἐξέλθῃς;

— Διὰ νὰ σὰς ὑποβάλλω τοὺς λογαριασμούς μου.

— Ἀφήνετε τὴν Ρόχην;

— Ὅσῳ τὸ δυνατὸν ταχύτερον.

— Καὶ διατί;

— Διότι τὸ μέρος ἐκεῖνο, δὲν εἶναι πλέον κατοικίσιμον δι' ἡμᾶς.

Ὁ βαρόνος ἐτήρησε σιγὴν. Ὁ λὰ Βιλλωδαί ἐξεφράζετο μετὰ κόπου· αἱ λέξεις ἐξήρχοντο τῶν χειλέων του μετὰ δυσκολίας ἀλλ' ἐξηκολούθησε μετὰ τινα σιγὴν:

— Τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῶν λὰ Βιλλωδαί, ὑπέστη μίαν τῶν προσβολῶν ἐκείνων αἰτινας γελοιοποιούσιν, τὰς οἰκογενείας καὶ τὰς ἀτιμάζουσι· θ' ἀποσυρθῶμεν εἰς μέρος, ἐνθα οὐδεὶς θὰ μᾶς γνωρίζῃ καὶ δὲν θὰ μᾶς δεικνύουσι διὰ τοῦ δακτύλου γελῶντες.

— Ὅμιλεῖτε περὶ ἀτιμίας, εἶπεν ὁ Ροζανδάλ καὶ ἡ λέξις εἶναι λίαν σοβαρά.

— Δὲν θὰ ἀγνοεῖτε, κύριε βαρόνε, ὅτι ἡ σύζυγος ἦν ἐνυμφεῖθην πρὸ τινων μόλις μῆνῶν, ἔφυγε.

— Τὸ ἦκουσα λεγόμενον, ἀλλὰ ἰδιοτροπία γυναικὸς ἐλαφρᾶς, δὲν δύναται νὰ κληιδώσῃ οἰκογενεῖαν, δικαίως ἐκτιμωμένην!

— Ἐκαστος ἔχει τὰς ἰδέας του κύριε βαρόνε· ἡμεῖς σκεπτόμεθα ἄλλως.

— Οὕτως εἶσθε ἐντελῶς ἀποφασισμένος;

— Μάλιστα, κύριε βαρόνε· ἐπρωτίμων νὰ μὴ ἐρχόμην ἕως ἐδῶ· καὶ διὰ τοῦτο ἐπῆγα εἰς τὸν πρίγκηπα μᾶς, κ. δ' Ἐλύ. Ἀλλὰ οὗτος μοὶ εἶπε, ὅτι, μόνος ὑμεῖς δικαιοῦσθε

νὰ παραλάβητε τὸ ὑπολειπόμενον τῶν ἐισοδημάτων τοῦ κτήματος.

—Θὰ στείλλω ἀντιπροσώπους, ὅπως τὰ παραλάβωσι.

—Συγχωρήσατέ με ἐγὼ μόνον ὑμᾶς γνωρίζω, κ. βαρόνε. Ἴδου ὁ λογαριασμός. Ἐχετε νὰ λάβετε δεκαεὶς χιλιάδας ὀκτακόσια δώδεκα φράγκα καὶ πενήντα πέντε ἑκατοστά! Σᾶς τὰ φέρω.

Ἐκεῖ ὁ βαρόνος συνήνεσε.

—Καλῶς εἶπεν.

—Θὰ ἴδητε ἐκ τῶν καταστάσεων τῶν ἐπισυντημένων ἐδῶ ὅτι πάντες οἱ διευθυνταὶ τῶν ἐπαύλεων εἶναι ἐνήμεροι· διότι εἰς τὴν πατρίδα μου, πληρώνουσι τὰ χρέη των, κ. βαρόνε!

Καὶ ἐπρόφερε τὰς τελευταίας λέξεις τὸσον ἐντόνως ὥστε πᾶς ἄλλος, ἐκτὸς τοῦ Ροζενδάλ, ἤθελε τρομάξει.

Οὗτος ἀνεμνήσθη μόνον, ὅτι καὶ αὐτὸς ἄλλοτε εἶχε προφέρει τοὺς ἰδίους λόγους προκειμένου περὶ τοῦ μαρκησιου δ' Ἄρταν.

—Θέλετε ἀποδείξει;

—Μάλιστα, κ. βαρόνε.

—Ἀκολουθήσατέ με, θέλω σᾶς τὴν ὑπογράψει.

Δύο θεράποντες ὑψηλοῦ ἀναστήματος φέροντες σήματα ἴσταντο εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ προδρόμου.

Ἰδόντες τὸν κύριον διευθυνόμενον πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἔσπευσαν ὑποκλινόμενοι νὰ ἀνοίξωσι τὰς θύρας.

Ἐκεῖ ὁ πρόδρομος τῶν Φερὸλ ἦτο ὄντως βασιλικός!

Ἐκεῖ ὁ θόλος αὐτοῦ εἶχε τὸ ὕψος τῶν θόλων καθεδρικοῦ ναοῦ.

Εἰς τὸ βάθος εὐρύχωρος μαρμαρινὴ κλίμαξ ἔχουσα σφυρηλάτους σιδηρὰς κιγκλίδας, ἔφερεν ἀπὸ τοῦ ἰσογείου εἰς τὸν ἀνώτατον ὄροφον.

Εἰκόνας τινες διασήμων ζωγράφων ποιήλουσι μόνον τὴν διαλαμπῆ λευκότητα τῶν τοίχων, ὁ δὲ ἀστράπτων χάλυψ τῶν οἰκοσήμεων ἔλαμπεν ἐκατέρωθεν τῆς θύρας τοῦ διαδρόμου, ὡς ὀδηγὸς ἀστήρ. Ἐκεῖθεν μετέβαινε τις εἰς τὰς ἀτελετεῖς αἰθούσας τοῦ μεγάρου. Ὁ λὰ Βιλλωδαὶ διέσχισε πέντε ἢ ἕξ αὐτῶν ἐν συνοδίᾳ τοῦ βαρόνου, τὴν μίαν πολυτελεστέραν τῆς ἄλλης. Βαρὴα παραπετάσματα φέροντα χρυσοῦς κροσσούς ἐπιπτον πρὸ τῶν μεγάλων παραθύρων μέχρι τοῦ δαπέδου, τοῦ ἀπαστράπτοντος ὡς τὸ κάτοπτρον. Εἰκόνας τῶν μεγαλειτέρων ζωγράφων ἐκρέμαντο ἐπὶ τῶν τοίχων ἢ περιεβάλλοντο ὑπὸ πλουσιῶν ἀραβουργημάτων. Ἐκαστον ἐπιπλον εἶχε τὴν ἀξίαν ἰσοβαροῦς χρυσοῦ. Τὸ Φερὸλ δὲν ἦτο μέγαρον, ἦτο πραγματικὸν μουσεῖον. Ἄλλ' ὁ ἀγροκόμος ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τῆς πολυτελείας ἐκείνης, ἣν οὐδόπως ἐθαύμαζεν. Αὐτὸς ἐσκέπετο πόσον εὐχάριστον θὰ ἦτο ἂν ἠδύνατο νὰ κατασυντρίψῃ μεταξὺ τῶν δακτύλων του τὸν εὐτελῆ ἐκεῖνον, ὅστις ἐβάδιζε πρὸ αὐτοῦ μετὰ φαινομενικῆς ἀταραξίας. Ἄλλ' οἱ Νορμάνδοι ἐνεργούσι βραδέως· καὶ ὁ Ἰωάννης ἔσπευδεν ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων. Δὲν ἦτο ἕξ ἐκείνων, οἵτινες ρίπτονται ἀκαταλογίστως εἰς τὸ ἔργον· ἤθελεν αἰ πράξεις του νὰ εἶναι ἀποκυήματα ὀρίμου σκέψεως. Ἄλλως

τε, ἐσκέπετο ὅτι ἡ προσβολὴ ὑπῆρξε σκανδαλώδης.

Καὶ ἤθελεν ἡ ἀπόδοσις αὐτῆς νὰ προξενήσῃ ἐντύπωσιν τινα εἰς τὴν κοινωνίαν.

Καὶ τοι οὐδεμίαν εἶχεν ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ διαφθορὸς τῆς κρεολοῦ ἦτο ὁ βαρόνος, ὡς ἐκ τῶν διαφόρων συμβάντων, ἄτινα προηγήθησαν τῆς φυγῆς αὐτῆς, καὶ ἄτινα ἐστάθμιζεν ἀκριβῶς, ἤθελεν ἐν τούτοις σαφεστέρως ἀποδείξει καὶ τὰς ἀνέμενε μεθ' ὑπομονῆς. Ὁ Μάξιμος ἀφιχθεὶς εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ πύργου, εἰσήγαγε τὸν ἀγροκόμον εἰς εὐρύχωρον γραφεῖον, τοῦ ὁποῦ οἱ τοῖχοι ἦσαν πλήρεις βιβλίων δεδεμένων διὰ τοῦ οἰκοσήμεου αὐτοῦ.

Ἐκεῖ ἐκάθησεν ἐπὶ εὐρυχωρῶν ἔδρας ἐνώπιον τοῦ γραφείου του καὶ προσέφερεν ἄλλην τῶ λὰ Βιλλωδαί.

—Καὶ εἶσθε ἐντελῶς ἀποφασισμένοι νὰ ἀποσυρθῆτε; ἠρώτησεν ἐκ νέου.

—Μάλιστα, κύριε βαρόνε.

—Σημειώσατε ὅτι οὐδὲν σᾶς βιάζει πρὸς τοῦτο· μάλιστα παραιτούμαι, ἐνεκα τοῦ συμβάντος αὐτοῦ, τοῦ ἄλλως τε κοινοῦ διὰ τὴν ἐποχὴν ἐν ᾗ ζῶμεν, τῶν ἄλλοτε σχεδίων μου περὶ ἀνοικοδομῆς τοῦ πύργου καὶ δύνασθε νὰ ζήσητε ἐν εἰρήνῃ προσθέτω μάλιστα ὅτι πολὺ θὰ λυπηθῶ διὰ τὴν ἀναχώρησίν σας.

—Εὐχαριστῶ· ἄλλ' ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ἀμετάτρεπτος.

—Ὅπως θέλετε.

—Ἐἴπομεν λοιπόν!

—Ὅτι σᾶς φέρω 16 χιλιάδας καὶ 812 φράγκα, καὶ 55 ἑκατοστά.

—Ἐἶσθε ἀκριβῆς!

Ἐκεῖ ὁ Ἰωάννης προσέκλινε.

—Εἶναι τὸ καθῆκόν μου, εἶπε ἰδοῦ αὐταί.

Καὶ ἔθηκε κατὰ σειράν τὰ χρήματα ἐπὶ τοῦ γραφείου.

Μειδίᾳμια διέστειλε τοῦ βαρόνου τὰ χεῖλη.

—Καὶ τὰ ἑκατοστά εἶναι ἐκεῖ; εἶπεν.

—Ἐκ συνηθείας· ὅ,τι ἀνήκει εἰς ὑμᾶς, κύριε βαρόνε, σᾶς ἀνήκει· ὅ,τι δὲ ἀνήκει εἰς ἐμέ, εἰς ἐμὲ μόνον πρέπει ν' ἀνήκῃ.

—Πότε ἀφίνετε τὴν Ρόχην;

—Σᾶς τὸ εἶπον, ὅσον τάχιον μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας.

—Ἴδου ἡ ἀποδείξις σας.

Ἐκεῖ ὁ ἀγροκόμος τὴν ἀνέγνωσε προσεκτικῶς, εἶτα τὴν ἐδίπλωσε καὶ τὴν ἐπέκλεισε εἰς τὸ ἐκ κιτρίνου δερμάτος χαρτοφυλάκιον αὐτοῦ.

—Εἶναι τακτικῆ, εἶπεν, εὐχαριστῶ, κύριε βαρόνε.

—Οὗτος ἔρριψεν ἀτάκτως τὰ χρήματα ἐντὸς συρταρίου τινός.

—Χαίρετε λοιπόν, κύριε, εἶπεν, ἐγειρόμενος· ἐξωφλήσαμεν τοὺς μεταξὺ μας λογαριασμούς.

Καὶ ὁ λὰ Βιλλωδαί εἶχε συγχρόνως ἐγεγῆθῃ.

Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ὀλόκληρος ὑπέκειτο τοῦ ἀναστήματος τοῦ βαρόνου. Ἐκ τοῦ ὕψους δ' ἐκεῖνον ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Ροζενδάλ βλέμμα ψυχρὸν ἄλλὰ λίαν ἐξφραστικόν. Τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἐσήμαινε:

—Ἐξωφλήσαμεν! ἀστειεύεσθε, κύριε βαρόνε;

Δὲν ἐπρόφερον ὁμοῦ οὐδὲ λέξιν. Καὶ διέσχισεν ἐκ νέου τὰς αἰθούσας κατόπιν τοῦ Ροζενδάλ. Ἀφιχθεὶς πρὸ τῆς ἕξω θύρας, ἔστη ἐκ νέου, ἐχαιρέτησεν ἐν σιωπῇ καὶ ἐξεληθὼν ἔλαβε τὴν ἀγούσαν πρὸς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. Ἐβάδιζεν ἐπὶ εὐρείας ἀτραπῶν κεκυφὼς ἐκ νέου καὶ βαρὺς, ἄλλως τε δὲ ἀπυθνητικῶς ἐκ τοῦ ἀγῶνος, ὃν κατέβαλλεν ὅπως σταθῇ εὐπρόσωπος ἐνώπιον τοῦ Ροζενδάλ, ὅτε παράθυρόν τι τοῦ πρώτου πατώματος ἠνεώγη καὶ νέα θαλαμηπόλος ἐφάνη ἐπ' αὐτοῦ. Ἦτο ἡ Βαρβάρα. Βλέπουσα τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅστις ἐκ τῶν ὄπισθεν ὁρώμενος ἐφάνετο ὡς γέρον, ἡ καρδία τῆς ἤρξατο παλλομένη καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους, ὅπως καταστείλῃ τοὺς παλμούς αὐτῆς. Ἀνεγνώρισε τὸν ἀρχαῖον κύριόν τῆς.

—Ἴδου τὰ κατωρθώματά της! εἶπε δεικνύουσα τὴν πυγμὴν αὐτῆς πρὸς τὴν κρεολὸν, ἣτις ἠπλωμένη ἐπὶ διβανίου, τῆ ἔτρεφε τὰ νώτα. Τὸν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός εἰς οὐ ἐκεῖνος ἐξηφανίσθη ὄπισθεν τοῦ μικροῦ δάσους τοῦ κήπου, βασιανίζουσα ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ τρέξῃ κατόπιν αὐτοῦ διστάζουσα καὶ ἀνήσυχος· αἴφνης ὡς νὰ ὠθῆτο ὑπὸ ἀκατασχέτου δυνάμεως, ὠρμησεν ἕξω, ὠφελθηῖσα τῆς ἀφαιρέσεως, ἐν ᾗ εὐρίσκετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Μαρία κατῆλθεν ὡς ἀστραπὴ τὴν κλίμακα καὶ ἐξεληθούσα διὰ χαμηλῆς θύρας εὐρισκομένης ὄπισθεν τοῦ μαγειρείου εὐρέθη ἐν τῷ κήπῳ παρὰ τῷ μεγαλοπρεπεῖ κιγκλιδῶματι τοῦ παραδείσου, ὅπου ὁ λὰ Βιλλωδαί ἐβάδιζε βραδέως.

Ἐἶχεν ἀκόμη νὰ διανύσῃ ἀρκετὸν διάστημα, ὅτε αἴφνης ἀπὸ συστάδος προαιωνίας φιλλυρῶν, νέα κόρη κομφῶς ἐνδεδυμένη, ἐξεληθούσα αἴφνης ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἐκπλαγεὶς κατ' ἀρχὰς καὶ μὴ ἀναγνωρίζων αὐτήν, τὴν ἀπέθησεν ἀποτόμως, ἀλλὰ αἴφνης τὴν ἀνήγειρε εἰς τοὺς βραχιόνάς του, καὶ τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ στήθους του ἀνακράζων:

—Βαρβάρα!

Ἐκεῖνη ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν καὶ ἀσθμαίνουσα· ἔπειτα δὲ σύρυσσα αὐτὸν κατὰ μέρος ὑπὸ τὴν συστάδα τῶν φιλλυρῶν ἐξ ἧς ἐξῆλθε.

—Ἐκεῖ εἶσαι καὶ σύ; ἠρώτησεν ὁ λὰ Βιλλωδαί.

Καὶ ὡς νὰ ὠμίλει καθ' ἑαυτὸν:

—Οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία!

Ναί! ἀλλ' ἂν μὲ ἴδωσι μετὰ σοῦ, θὰ μὲ ἀποβαλλῶσι, καὶ δὲν θὰ δύναμαι τοῦ λοιποῦ νὰ σᾶς ὑπηρετήσω. Σᾶς εἶδον ἀπὸ ἐκεῖ πρὸ ὀλίγου, σᾶς ἀνεγνώρισα καὶ μὴ δυνάμενη νὰ κατανικήσω τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ σᾶς ἴδω καὶ σᾶς ὁμιλήσω ἔτρεξα πρὸς ὑμᾶς. Ἄλλὰ, πῶς μετέβλήθητε!

—Δὲν εἶναι τίποτε παρῆλθε· καί....

Δὲν ἐτόλμησε νὰ προσφέρῃ τὸ ὄνομα τῆς συζύγου του.

—Εἶναι κεκρυμμένη ἐν τῷ πύργῳ.

—Ἐπεθύμουν νὰ συνομιλήσω μίαν στιγμὴν μετ' αὐτῆς.

Ἡ Βαρβάρα ἔκαμε χειρονομίαν τρόμου.

—Ἐσο ἡσυχος, εἶπεν ὁ ἀγροκόμος, οὐδὲν κακὸν δύναμαι νὰ τῇ προξενήσω.

Ἡ ὑπηρετρία ἐσκέφθη πρὸς στιγμήν.

— Ἐδῶ εἶναι ἀδύνατον, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ὁ πύργος εἶναι πλήρης ὑπηρετῶν· καὶ μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἦναι πλήρης προσκεκλημένων, ἀλλὰ εἰς Παρισίους...

— Πότε;

— Αὖριον ἐὰν θέλῃς;

— Ἔσο κατὰ τὴν θῆν ὥραν εἰς τὸν κήπον τοῦ Μονσὸ ὁδὸς Βελασκέ· θὰ ἔλθω νὰ σε ὀδηγήσω μόνη καὶ κρυφίως.

— Πῶς θὰ τὸ κατορθώσῃς;

— Θὰ εὕρω τρόπον.

— Μοὶ εἶσαι λοιπὸν ἀφωσιωμένη;

— Θυσιάζω διὰ σὰς τὴν ζωὴν μου.

— Εἰς αὖριον λοιπὸν.

— Ὑπάγετε· καὶ ἐνθυμεῖσθε· «ὁδὸς Βελασκέ κατὰ τὴν θῆν ὥραν.»

— Εἴμεθα σύμφωνοι.

Καὶ κύψας, ἤγγισε μὲ τὰ χεῖλη τοῦ τοῦ μέτωπον τῆς ὑπηρετρίας, ἥτις ταχεῖα ὡς ἀστραπή, ἐπέστρεψεν, διὰ τῆς κλίμακος τῆς ὑπηρεσίας, εἰς τὴν θέσιν τῆς.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἦτο πάντοτε ἀπλωμένη, ἐπὶ τοῦ διχανίου, περιμαζευμένη ὡς πάνθηρ ἔτοιμος νὰ ριφθῆ ἐπὶ τῆς λείας τοῦ.

Ὁ Ἰωάννης λά-Βιλλωδαί ἠκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ πρὸς τὸν σταθμόν· ἢ πρὸς αὐτὸν θύρα τοῦ μεγαλοπρεποῦς κικλιδώματος τοῦ παραδείσου ἦτον ἀνοιχτή, καὶ διηυθύνθη πρὸς αὐτήν.

Σχεδὸν συγχρόνως ἄμαξα φέρουσα ἀνδρας κομφῶς ἐνδεδυμένους δι' ἑορτὴν καὶ κυρίας τῆς αὐτῆς τάξεως εἰσήρχετο δι' αὐτῆς, οὕτως ὥστε μόλις ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ τὴν ἀποφύγῃ.

Ἦσαν οἱ πρῶτοι προσκεκλημένοι τοῦ βαρόνου, ἐρχόμενοι ἐκ τοῦ ἀφιχθέντος συρμού τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ μεταξύ αὐτῶν ἡ μαρκησία δ' Ἀρτάν καὶ ὁ υἱὸς τῆς.

Ὁ Λαβιλλωδαί ἠκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ.

Εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πύργου, νεανίας κομφῶς ἐνδεδυμένος ἀνέμενεν αὐτὸν καὶ τῷ προσέφερε τὸν βραχιονά του.

Ἦτον ὁ Ἄνδρέας.

— Ἐτελείωσεν; ἠρώτησε τὸν ἀδελφόν του.

— Ναί· ἀλλὰ μάντευσε τί μοὶ εἶπεν ὁ βαρόνος;

— Τί λοιπὸν;

— Ὅτι ἐξωφλήσαμεν!

Καὶ ὁ δυστυχῆς ἔβαλεν ἕνα τῶν νευρικῶν ἐκείνων γελῶτων οἷτινες προξενοῦσι θλίψιν εἰς τὸν ἀκούοντα.

— Ἐξωφλήσαμεν! ἐπανέλαβεν ἄς ἔχῃ ὑπομονὴν καὶ θὰ λογαριασθῶμεν ἀκόμη.

— Ἄς φύγωμεν, βραδύτερον βλέπομεν, τὴν εἶσαι πολὺ ἀδύνατος.

— Ἄς φύγωμεν ἐπανέλαβε μηχανικῶς ὁ ἀγροκόμος.

— Ὑποφέρεῖς; ἠρώτησε τρυφερῶς ὁ Ἄνδρέας· ἔσφαλές ἐλθὼν τόσῳ ταχεῖως.

— Εἶμαι πράγματι ἀδύνατος, ἀλλὰ θὰ δυναμώσω. Ἄ, ἀν ἤξευρες πόσον ἐφοβήθην μὴ ἀποθάνω, πρὶν ἐκδικηθῶ! Σὺ γνωρίζεις ὅτι ὁ θάνατος δὲν μὲ ἐφόβισε ποτέ, καὶ πολλάκις μετὰ τοῦ Θωμά τὸν ἐπεριφρονήσαμεν ἐν τῇ θαλάσῃ ἐντὸς τοῦ ἀσθενοῦς ἀκατίου μας ἢ καὶ ἐν τῇ θηέλλῃ ὅταν ἐρρίφθην εἰς τὸ κύμα διὰ νὰ τὴν ἀποσπάσω

τοῦ θανάτου! τὸν ἀντίκρουσα δέ, χωρὶς νὰ συσπᾶσω τὰς ὀφρῦς μου· ἑκατοντάκις δὲ εὐρεθῆς πρὸ τῶν πρῶσικῶν μυδραλλίων, διότι ἤμην πυροβολητὴς, καὶ ὅμως κατὰ τὸν κατατραμένον αὐτὸν πυρετὸν ὑσάκις ἀκτίς λογιχοῦ ἐφώτιζε τὸ πνευμά μου, μὲ πόσῃν ζέσιν ἐδεόμην τοῦ Θεοῦ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ ζήσω! Θεέ μου, ἔλεγα, ἄφες με ν' ἀναλάβω ὅπως τὴν ἐπανιδῶ ἀπαξ μόνον καὶ ἕως οὐ φονεύσω τὸν ἄρπαγα· κατόπιν ἄς μὲ διαμελίσωσι, θὰ ὑποκίψω ἀγογγύστως εἰς τὸ θελήμα σου· καὶ ὁ Θεὸς μὲ εἰσήκουσε καὶ ἰδοὺ ζῶ.

Καὶ ψηλαφῶν ἐκυτόν ἐν μέσῃ ὁδῷ, ἐπρόσθεσε:

— Τὸ πλεόν δύσκολον ἔγεινε, τὸ σπῆτι εἶναι γερό, θὰ βασταξῆ!

— Καὶ ὁ Θωμάς; ἠρώτησεν ὁ Ἄνδρέας.

— Ἐπανέρχεται· εἶχον χθὲς δύο λέξεις του· φέρει φορτίον καφῆ διὰ τοὺς Ρενόλτ τοῦ Σαιντ Λεζέρ· τότε θὰ ὀμιλήσωμεν.

Ἐστάθη καὶ λαμβάνων τὰς χεῖρας τοῦ νεανίου μεταξύ τῶν χειρῶν του, τῷ εἶπεν:

— Ἄ! τέκνον μου! ὁ Θεὸς νὰ σε φυλάξῃ ἀπὸ τοιαύτην δοκιμασίαν!

Καὶ διακοπτόμενος ἔτριψε διὰ τῶν δακτύλων τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ στρέφων πρὸς τὸ μέρος τῶν Φερόλ,

— Ἐντρέπομαι τὸν ἑαυτόν μου, εἶπε, εἶμαι ἀνανδρὸς ὡς γυνή.

Ὁ Ἄνδρέας ἀνέλαβε τὸν βραχιονά του καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς τὸν σταθμόν.

Ἄπειχον ἔτι ἑκατὸν βήματα αὐτοῦ, ὅταν ὁ συρμός, ὅστις ὄφειλε νὰ τὸν παραλάβῃ ἐσύριζε σημειῶν τὴν ἀναχώρησίν του.

Ι'

Ἐνῷ ἡ ἄμαξα ἡ φέρουσα τοὺς προσκεκλημένους τοῦ βαρόνου ἴστατο πρὸ τοῦ πύργου καὶ οἱ ἐν αὐτῇ καθήρχοντο αὐτῆς, βικτωρία τις ἠκολούθει διὰ τοῦ ταχείου καὶ ρυθμικοῦ βήματος τῶν λαμπρῶν αὐτῆς ἵππων τὴν ὁδόν, τὴν ἄγρουσαν ἀπὸ τοῦ Σαντιλὺ εἰς τὰς Φερόλλας.

Ἡ βικτωρία αὕτη ἐξήρχετο ἀπὸ τοῦ πύργου δ' Ἐλύ δώδεκα περίπου χιλιόμετρα ἀπέχοντος τοῦ ἐξοχικοῦ μεγάρου τοῦ Ροζενδάλ. Δύο εὐπατρίδαι, φέροντες τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν ἐπὶ τῆς κομβιοδόχῃς αὐτῶν, ἦσαν ἐξῆπλωμένοι ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τῆς ἀμάξης καὶ συνωμίλουν. Ὁ εἰς τούτων ἦτο ὁ πατρίκιος δ' Ἐλύ, ὁ ἕτερος δὲ ὁ Ρουὺ δὲ Κροαξβίλ, εἰς τῶν πλουσιωτέρων καὶ τῶν μᾶλλον διεφθαρμένων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁ ὑποκόμης ἐκαυχᾶτο ὅτι δὲν εἶχεν ἀπαντήσῃ ἀντίστασιν παρὰ ταῖς γυναῖξί. Ἡ μόνη του ἀσχολία, ἐν τῷ τεσσαρακοστῷ ἡδὴ ἔτει τῆς ἡλικίας του, ἡ μόνη ἀνάγκη τοῦ βίου του ἦτο νὰ διαφθέρῃ τὰς γυναῖκας τῶν ἄλλων.

Οἱ ἄγαμοι τοῦ τοιοῦτου εἶδους εἶναι οἱ μάλιστα τῆς νεωτερίζουσας κοινωνίας.

Ὁ Γουὺ δὲ Κροαξβίλ, θὰ διέπρεπεν εἰς τὰ δαῖπνα τῆς ἀντιβασιλείας μεταξύ τῆς δουκίσσης Φαλαρὶ καὶ τοῦ διαδοχικοῦ ἐκείνου ληστοῦ τοῦ καλουμένου Καρδινάλιου Δυβοᾶ. Ψυχρὸς, σκληρὸς, κακὸς συμβουλος ἐγωϊστῆς πεπρωκισμένος διὰ τῶν προτερημάτων ὄλων, ὅσα ἀναγκαιοῦν, ὅπως διὰ γῆν τις βίον εὐχάριστον, παριστάμενος ἀδιάφορος θεατῆς μὲ

τὸ σιγάρον εἰς τὸ στόμα καὶ ἀνατετραμένος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρού του, εἰς πᾶσαν κακοδαιμονίαν καὶ ἀτυχίαν τοῦ πλησίον αὐτοῦ.

— Ἡνώσας τὸ πρόγραμμα τοῦ βαρόνου; ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος.

— Ἀναμφιβόλως. Εἶναι καθαρὸν ὡς τὸ ὕδωρ τῶν πηγῶν. Δεῖπνον. Πυροτεχνήματα. Χορὸς μετημφισμένων, ἢ φερόντων στολήν ἐσπερίδος.

— Καὶ διατί αὐτὸ τὸ μυστήριον;

— Κᾶτι δολοπλοκία θὰ ὑπάρχῃ ὑπ' αὐτό. Ὁ Ροζενδάλ ἀρέσκειται εἰς αὐτὰς καὶ διασκεδάζει.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ ἐγώ, ἔθυσιασα ἐρχόμενος ἀπόψε· νὰ ἀφίσω τοὺς Παρισίους...

— Καὶ διατί;

— Ἐχει χορὸν ἐκείνη ἀπόψε εἰς τὸ μελοδράμα.

— Ποία;

— Ἡ Ροζίτα.

— ὦ διάβολε! ποῦ εἶχα τὸν νοῦν μου; καὶ τὸ μέγα ἐκεῖνο πάθος ὑφίσταται πάντοτε;

— Περὶσσότερον ἢ ἄλλοτε.

— Καὶ ἡ φωτιὰ καίει ἀνευ ἀποτελέσματος.

— Τὸ ἠμολογῶ πρὸς αἰσχός μου.

— Ὁ Κροαξβίλ ἔρριψε τὸ σιγάρον του.

— Μπα! ἔχεις δίκαιον νὰ λέγῃς πρὸς αἰσχός σου. Ἐγὼ θὰ ἐπιπρίμων νὰ καύσω τὸ μελοδράμα καὶ νὰ φέρω τὰ πάντα ἄνω κάτω μᾶλλον, ἢ νὰ ὑποστῶ τοιαύτην ἀποτυχίαν παρὰ τοιαύτης κατεργάρας! Εἶδες ἐκεῖ μία χορευτρία!

— Εἶναι εὐκολὸν νὰ λέγῃς πάντα ταῦτα, νὰ τὰ ἐκτελέσῃς ὅμως θὰ ἦτο δυσκολότερον.

— Καὶ ποῦ εἶσαι τώρα;

— Τῇ ἐπεμψᾷ ἄνθη καὶ ἀδάμαντας· καὶ τὰ μὲν ἄνθη εἶδεν εἰς τὴν θυρωρὸν αὐτῆς, μίαν ἀπαιχθὴ μέγαιραν, τοὺς δὲ ἀδάμαντας μοὶ τοὺς ἐπέστρεψε.

— Μήπως ἔχεις ἀντεραστήν;

— Ἐγὼ δὲν γνωρίζω τοιοῦτον.

— Καὶ προσφέρει τυχὸν πλειότερα; ὁ κηδεμὼν τῆς χορευτρίας εἶναι ἰταλὸς καὶ πάντες οὗτοι μετέχουσι μακιαβελλισμοῦ.

— Ὅχι· εἶναι ἰδιότροπος μᾶλλον οὗτος τὴν τέχνην ἔχει μόνον σκοπὸν τοῦ βίου του.

— Ἄς τὰ εἰπώμεν καθαρὰ· τὴν θέλεις αὐτὴν τὴν κόρην;

— Ναί.

— Μὲ τὰ ὄλα σου;

— Ναί.

— Δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ σπῆτι τῆς ὑπέρτης τις.

— Μία λίαν εὐκολὸς ὅπως διαφθαρῆ.

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρτεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πολυομένη κατ' ὄκταν εἰς συγκαταβατισὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρτεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο εξελασμός.

[Συνέχεια]

— Ποῖος ἄρα γε νὰ εἶναι ; εἶπε καθ' ἐ-
αυτήν.

Συνάμα δὲ θρούς ἐσθήτος ἔφθασεν εἰς τὰ
ὠτά της.

— ὦ ! ἐψιθύρισεν, ἐὰν ἦτο...

Δὲν ἐτόλμησεν ὅμως ἡ δυστυχὴς νὰ εἶπῃ:
ἡ «κόρη μου».

Κρύψασα δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἐν τῷ κώλπῳ
της ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀφῆκε δὲ
κραυγὴν χαρᾶς.

— Δεσποινὴς Δελόρμ, σεῖς, σεῖς εἴθε !
ἐφέλλισεν· ἄ ! ἔ...

Ἡ λέξις ἔμεινεν εἰς τὰ χεῖλη της, τρέ-
μουσα δὲ καὶ ἐκπληκτος, με ἀνοικτοὺς τοὺς
ὀφθαλμοὺς ὠπισηοδρόμησεν.

Ἐἶχεν ἐμφανισθῆ ὁ κόμης Δελασσέρ, ὅστις
εἰσελθὼν ὀπισθεν τῆς θυγατρὸς του ἐκλεισε
τὴν θύραν.

Ἐπίσημος στιγμὴ σιωπῆς ἐπεκράτησε,
καθ' ἣν ἡ κόμησσα ἐκστατικὴ καὶ ἀσθμαί-
νουσα ἴστατο, ἐνῶ ἐφαίνετο ἐρωτώσα διὰ τοῦ
βλέμματος, φερομένου ἀπὸ τοῦ συζύγου της
εἰς τὴν θυγατέρα αὐτῆς. Τέλος ὅμως ὁ κό-
μης κατώρθωσε νὰ κρατήσῃ τὴν συγκίνησιν
του.

— Αὐτὴ μὲ ἔφερον, εἶπε δείξας τὴν Λου-
κίαν.

— Αὐτή ; ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα χωρὶς
νὰ γνωρίζῃ τί ἔλεγε.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, ἡ Λουκία
Δελασσέρ, ἡ θυγάτηρ σας !

Ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἀφῆκε κραυγὴν ὑψίστης
χαρᾶς.

Ἐἶχεν ἐννοήσει.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπληρώθησαν δακρύων,
αὐτὴ ἐγονυπέτησεν.

Ἄλλ' ὁ κόμης ἔλαβεν αὐτὴν ἀμέσως ἀπὸ
τῶν χειρῶν καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ ἐγερθῆ.

— Δὲν εἶναι μόνον αὐτό, ἐπαρέλαβεν ἡ
Λουκία Δελασσέρ θέλει νὰ συγχωρήσῃ ἡ
Λουκία Δελασσέρ θέλει νὰ σοὺ ἀνοίξῃ τὰς
ἀγκάλας μου· ὑπακούω εἰς τὸ παιδί μας...
Ἐλένη, αἱ ἀγκάλαι μου εἶναι ἀνοικταί !

— Ἄ ! μαμά, μαμά ! ἀνεφώνησεν ἡ
νεανὴ ριφθεῖσα μετὰ τῆς κομῆσσης εἰς τὰς
ἀγκάλας τοῦ κόμης.

Ὁ γέρον ἐκράτησεν ἐπὶ πολὺ ἀμφοτέρως
σφίγγων αὐτὰς ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Ὅλα ὑπὲρ τῆς κόρης μας, ὑπὲρ τοῦ
μέλλοντός της, ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας της !
εἶπε.

Καὶ ἡ κόμησσά ἐπανεέλαβεν:

— Ὅλα ὑπὲρ τοῦ τέκνου μας, ὑπὲρ τοῦ
μέλλοντός του, ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας του !

Ἀὐθημερόν ἡ κόμησσα εἰσῆλθεν εἰς τὴν
ἐπὶ τοῦ βουλευτάρου Ἄουσμυαν οἰκίαν. Ἐν
τούτοις οὐδεμίαν ἐπὶ τινὰς ἐτι ἡμέρας μετα-

βολὴ ἔπρεπε νὰ γείνη. Ἡ Λουκία Δελασσέρ
θὰ ἔμεινε Χρυσσαυγὴ Δελόρμ· ἡ κόμησσα
θὰ ἐφύλαττε τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Δουράν-
δου καὶ ὁ κόμης θὰ ἐξηκολούθει νὰ κατοικῇ
ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ροσὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου
Ρουσώ. Καὶ εἶχεν εἰπεῖ ὁ κόμης τῇ συζύγῳ
αὐτοῦ διατὶ ἐνόμιζε καλὸν νὰ πράξῃ οὕτω,
καὶ ἐπεδοκίμασε τοὺς λόγους τοῦ ἡ κόμησ-
σα. Οἱ δὲ λόγοι οὗτοι ἤσαν τῇ φορᾷ ταύτῃ
ἐξαίρετοι. Ἦθελε ν' ἀναλάβῃ τὸ ὄνομά του
καὶ νὰ ἐμφανισθῆ αὐθὶς εἰς τὸν κόσμον μόνον
κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τῆς θυγατρὸς
του, μέχρι δὲ τότε θὰ εἶχε τὸν ἀπαιτούμε-
νον χρόνον ν' ἀγοράσῃ μέγαρον, νὰ τὸ εὐ-
τρεπίσῃ καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὸ ἄξιον πρὸς
κατοικίαν τῆς κομῆσσης καὶ τῆς θυγατρὸς
του. Πάντα δὲ ταῦτα με ἀνθρωπῶν, εἰς ὁ
κ. Κορβιζιέ, δὲν ἀπήτουν πλέον τῶν δεκα-
πέντε ἡμερῶν ἢ τῶν τριῶν ἐβδομαδῶν.

ΔΓ'

Ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Cerisaie

Ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ἐκάθητο ἐνώπιον
μεγάλου ἀνοικτοῦ παραθύρου τοῦ μεγάρου
τῆς Cerisaie καὶ ἐκάπνιζε μελαγχολικῶς
βλέπων ἐντὸς ἠθισμένων κήπων, ὧν τὸ ἄ-
ρωμα ἀνήρχετο μέχρις αὐτοῦ.

Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ παραθύρου ἐβλεπεν ἐπὶ
μεγάλου λειμῶνος, διαρρομένου ὑπὸ ρύακος
κυλῖοντος ἐλικοειδῶς τὰ ὕδατά του ἐν μέσῳ
χλόης, καὶ ἀπωτέρω ἐπὶ ὀρεινῶν κορυφῶν,
αἵτινες ἐχάνοντο ἀπὸ τῆς ὁράσεως κεκαλυμ-
μένα ὑπὸ κυανοχρῶν ἀτμῶδων νεφῶν ἀ-
νακεχυμένων ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος.

Ἐφ' ὅλου τοῦ τοπίου ὁ γλυκὺς τοῦ μαΐου
ἥλιος ἐξέπεμπε τὰς θερμὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας
καταυγάζων αὐτό.

Ἄλλ' ὁ Ἀδριανὸς δὲν ἀπεθαύμαζε τὰ
θαυμάσια ταῦτα ὀράματα καὶ τὰς καλλο-
νάς τῆς προσμεϊδιώσεως φύσεως.

Τὸ βλέμμα του ἐχάνετο βυθιζόμενον εἰς
τὸ ἄπειρον πέραν τῶν ὀμιχλωδῶν ὀρέων,
πρὸς τοὺς Παρισίους, ἐνθα ἐπλανᾶτο ἡ διά-
νοιά του. Ἐφαντάζετο ὅτι εὕρισκετο ἐν τῇ
αἰθούσῃ τῆς μαρκησίας Δεμομπεραὶ ἐνώπιον
τῆς Χρυσσαυγῆς, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουεν
εἰσεῖσι τὴν φωνὴν τῆς νεάνιδος λεγούσης
αὐτῷ :

— Ἀπατάσθε, κύριε, δὲν εἶμαι ἐκείνη ἡ
Χρυσσαυγὴ, περὶ τῆς ὁποίας λέγετε.

Ὁ Ἀδριανὸς ἀπὸ μῆνός καὶ ἐπέκεινα μα-
κρὰν τῶν Παρισίων εὕρισκόμενος εἶχε και-
ρὸν νὰ σκεφθῆ, βαθμηδὸν δὲ ἀπηλλάγη τῶν
φαντασιοκοπιῶν του. Τί ἡδύνατο νὰ ἐλπίσῃ
νῦν ἄνευ περιουσίας ;

— Ὀνειροπολῶ, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὡς
μωρός. Ἡ Χρυσσαυγὴ προσποιηθεῖσα ὅτι δὲν
μὲ ἀγαπᾷ, ἢ ἐὰν μὲ ἀγαπᾷ, ζητεῖ νὰ μὲ
λησμονήσῃ καὶ μὲ θεωρεῖ πλέον ὡς ξένον.

Καὶ ἔπειτα, μήπως δύναμαι νὰ ζητήσω
τὴν χεῖρα τῆς Χρυσσαυγῆς, τῆς ὁποίας ὁ πα-
τήρ, εἶναι πλουσιώτατος ; Ὅχι, ὄχι, δὲν
ἔχω αὐτὴν τὴν τόλμην, καὶ ἰδοὺ διατὶ ὅλα
αὐτὰ εἶναι ὀνειροπολήματα.

Ἐν τούτοις εἶχε γράψῃ πρὸς τὴν μαρκη-
σίαν Δεμομπεραὶ, καὶ ἐν τῇ ἐπιστολῇ του
εὐλαβῶς παρεκάλει αὐτὴν νὰ τῷ μεταδώσῃ

εἰδήσεις περὶ τῆς δεσποινίδος Χρυσσαυγῆς Δε-
λώρμ. Ἡ μαρκησία ἀπεκρίθη αὐτῷ ὅτι ἡ
ἀναδεκτή της εἶχεν ἄριστα τὴν ὑγίειαν.
«Θεραπευθῆτε γρηγόρα, προσέθετε, καὶ εὐ-
θὺς ὡς φθάσετε εἰς Παρισίους, ἔλθετε νὰ ὀμι-
λήσετε μαζὶ μου». Οὐδεμίαν ὅμως τῷ εἶδεν
ὑπόσχεσιν καὶ οὐδὲν ἐν τῇ ἐπιστολῇ της ἡ-
δύνατο νὰ τῷ δώσῃ ἀκτίνα ἐλπίδος.

Καὶ ὁ Γάστῳν Δελιμάνης τῷ ἔγραψε πολ-
λὰς ἐπιστολάς ἀπαντῶν εἰς τὰς ἰδικὰς του,
ἀλλ' ἔγραψε λακωνικώτατα, ἀποφεύγων ἐκ
προθέσεως νάϊκανοποίησιν αὐτὸν ὡς πρὸς τὰς
ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας τῷ ἐποίει.

Προφανῶς δὲν ἤθελον νὰ τῷ ἀνακοινώ-
σωσι τίποτε δυνάμενον νὰ τῷ προξενήσῃ ἀ-
νησυχίαν, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας νὰ βραδύνη ἡ
θεραπεία του.

Ὁ Γάστῳν Δελιμάνης ἀπίστευε τῷ μαρκη-
σίῳ ἐφημερίδας, ἀφοῦ τὰς ἀνεγίνωσκε
πρῶτον, προσέχων πολὺ νὰ μὴ στείλῃ κάμ-
μιαν ἐξ αὐτῶν, διαλαμβάνουσαν περὶ τῶν
γεγονόνων, τὰ ὁποία δὲν ἤθελον νὰ μάθῃ.

Τούτου ἐνεκα λοιπὸν ἠγνόει καὶ τὴν
ἀπαγωγὴν τῆς Χρυσσαυγῆς καὶ τὸ ὄραμα
τῆς ὁδοῦ Ροσὲ καὶ τὸ οἰκτρόν τοῦ ὑποκόμη-
τος Σανζᾶκ τέλος.

Ὅτε τὸ δεῦτερον ὁ Γάστῳν Δελιμάνης
ἐπισκέψατο τὴν κ. Δεμομπεραὶ, συνεφώνη-
σαν πρὸς ἀλλήλους μὴδὲν νὰ εἶπωσι τῷ
μαρκησίῳ Βερβεῖν πρὶν τῆς παντελοῦς αὐ-
τοῦ θεραπείας καὶ ἐπανόδου εἰς Παρισίους.

Ὁ Σαρμεῖλ εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ τῆς
Cerisaie πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν προσκληθεὶς ὑπὸ
τῆς εικογενείας του. Ἐπιστολὴ τοῦ Γά-
στῳν τῇ προτεραίᾳ ληφθεῖσα ἀνήγγελεν
ὅτι θὰ ἔφθανεν εἰς τὸ μέγαρον πιθανῶς τῇ
ἐπιούσῃ, καὶ ὅτι ἵνα ἀναχωρήσῃ μετὰ τοῦ
φίλου του εἰς Παρισίους, θὰ παρέμεινεν ἐν
Μωθεύγῃ ἐπὶ ὀκτὼ καὶ πλείονας ἔτι ἐν
ἀνάγκῃ ἡμέρας, ἦτοι μέχρις ὅτου ὁ ἰατρός
ἤθελον ἐπιτρέψῃ τῷ Ἀδριανῷ ν' ἀπέλθῃ,
χωρὶς νὰ φοβῆται πλέον κίνδυνον. Ἄλλ' ὁ
ἰατρός, τὴν ἰδίαν ἐκείνην πρωίαν μεταβάς
παρὰ τῷ ἀσθενεῖ, ἔμεινε λίαν εὐχαριστη-
μένος ἐκ τῆς καταστάσεως αὐτοῦ, δηλώσας
μάλιστα ὅτι, ἰαθεὶς ἤδη, ἡδύνατο νὰ ἐπι-
στρέψῃ εἰς Παρισίους.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐπερίμενε λοιπὸν τὸν φίλον
αὐτοῦ Γάστῳν, ἵνα ἐκφράσῃ τὰς εὐχαρι-
στίας αὐτοῦ τῇ κ. Γοντραὶ διὰ τὴν χορη-
γηθεῖσαν αὐτῷ φιλοξενίαν καὶ διὰ τὰς μυ-
ρίας περιποιήσεις, ἄς τῷ ἐπεδαψίλευσε καὶ
ἵνα τὴν ἀποχαιρετίσῃ συνάμα. Κατόπιν θὰ
ἀνεχώρουεν εἰς Παρισίους.

Τετάρτην ὥραν ἐτήμανε τὸ ἐκκρεμές τοῦ
δωματίου.

— Ναί, ἐψιθύρισεν ὁ Γάστῳν δὲν ἔφθασε
διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἡ ὁποία σταθμεύει
εἰς Μωθεύγην, εἰς τὰς δύο καὶ σαράντα ἐξ
λεπτά, διότι πρὸ πολλοῦ θὰ ἦτο ἐδῶ. Βε-
βαιώσιζαται μὲ τὴν ἄλλην ἀμαξοστοιχίαν,
τῇ ἀληθείᾳ, δὲν εἶν' εὐχάριστον νὰ περι-
μένῃ κανεὶς. Καὶ ὅμως ἤκουσα κρότον ἀμά-
ξης, ἐνόμιζον... Ἄλλ' ὄχι, ἠπατήθην.

Ἀίφνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνεώγη,
ἠγέρθη δὲ ζωηρῶς ὁ Ἀδριανός !

— Ἄ ! ἦλθε, Γάστῳν ! ἀνέκραξε.

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκά-
λας ἀλλήλων.

— Πόσον μακρὰ μοὶ ἐφάνη ἡ σημερινὴ ἡμέρα ! Σ' ἐπερίμενα ἀνυπομόνος, τώρα μόλις ἐφθασες εἰς τὴν Cerisaie ;

— Naί.

— Μήπως ἐβράδυνεν ἡ ἀμαξοστοιχία ;

— Όχι.

— Τί ἔκαμες λοιπὸν τότε εἰς Μωβεύγην πρὸ μιᾶς ἡδὴ ὥρας ;

— Παράδοξον, ἀγαπητέ Ἀδριανέ, διεσκέδασα ὀλίγον καθ' ὁδόν, ἀπεκρίθη ὑπομειδιῶν ὁ Γάστων· καὶ ἔπειτα, μεθ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν μου νὰ σὲ ἴδω πάλιν καὶ νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ, ἠναγκάσθην προηγουμένως νὰ χαιρετίσω τὴν κυρίαν Γοντραί.

— Πολὺ καλὰ !

— Εἶχον νὰ τῆς δώσω ἐπιστολὴν τοῦ ἀνεμιῦ τῆς. Τέλος πάντων ἰδοὺ ὅτι ἦλθα. Δὲν σ' ἐρωτῶ πλέον πῶς πηγαίνει ἡ υγεία σου, διότι τὸ καταλαμβάνω ἀπὸ τὴν ὄψιν τοῦ προσώπου σου. Ἄ ! ἀγαπητέ Ἀδριανέ, ἔλα νὰ σ' ἐναγκαλισθῶ ἀκόμη μίαν φορὰν.

— Ἀγαπητέ Γάστων, ἀναχωροῦμεν ἀπόψε ἐὰν θέλῃς.

— Ἀπόψε ; σὰν γρήγορα, καὶ ἔπειτα δὲν θέλω νὰ σὲ κάμω νὰ ταξειδέυσης νύκτα. Ἀναχωροῦμεν καλλίτερα αὔριον.

— Ἔστω ἄς καθήσωμεν λοιπὸν τώρα, καὶ εἰπέ μου γρήγορα τίποτε περὶ Παρισίων, περὶ τῶν φίλων μας, περὶ τῶν γνωρίμων μας.

— Τί θέλεις νὰ σοὶ εἶπω ;

— Χίλια δὴ πρᾶγματα.

— Λοιπὸν οἱ φίλοι μας εἶναι ὅλοι καλὰ· περιμένουν τὴν ἐπιστροφὴν σου καὶ νομίζουν ὅτι ἔκαμες ταξείδιον χάριν διασκεδάσεως εἰς Ἰταλίαν ἢ ἀλλαχοῦ.

— Τότε δὲν γνωρίζουν ὅτι ὁ Ἰούλιος Λατραδὸ καὶ ἐγὼ ἐμονομαχήσαμεν ;

— Όχι, διότι ἡ οἰκογένεια Λατραδὸ δὲν αἰδέωσεν τὸ πρᾶγμα ;

— Μεθ' ὅλα αὐτὰ εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι· ἀναγνωρίζω τὰ σφάλματά μου καὶ λυποῦμαι εὐλικρινῶς δι' ὅτι ἐπραξα, ἢ μάλλον δι' ὅτι ὁ ὑποκόμης μὲ ἔκαμε νὰ πράξω. Ἄ ! σοὶ ὀρκίζομαι, Γάστων, ὅτι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον δὲν θὰ τὸν ἐπανίδω ποτέ.

— Καὶ ὅχι ἄνευ λόγου, διενόηθη ὁ Γάστων.

— Ἡ δεσποινὴς Λατραδὸ εἶναι καλλίστη κόρη, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀδριανός, ἢ δὲ πρὸς αὐτὴν διαγωγὴν μου ἦτο πολὺ κακὴ καὶ αἰσχυνόμην διὰ τοῦτο, ἀλλὰ σὺ, Γάστων, τὰ εἰξεύρεις ὅλα· δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν συζητήσω, δὲν ἠδυνάμην.

— Ἐπειδὴ μοὶ ὀμιλεῖς περὶ τῆς δεσποινίδος Λατραδὸ, διὰ νὰ μετριάσω ὀλίγον τὴν πικρίαν τῶν μομφῶν σου, θὰ σοὶ ἀναγγείλω μίαν νέαν εἰδήσιν.

— Ποίαν εἰδήσιν ;

— Ἀπὸ τινων ἡμερῶν γίνεται λόγος περὶ προσεχούς γάμου τῆς δεσποινίδος Ἀδέλας Λατραδὸ μετὰ τινος Ἀμερικανοῦ, ὀνόματι Οὐίλλιαμ Δούρκετ, πλουσίου ἐροπλιστοῦ εἰς Νέαν Ὦρκην.

— Ἄ ! ἀγαπητέ μου Γάστων, ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος, δὲν ἤξεύρεις πόσον μ' ἔχαροποιήσας ! Νομίζω ὅτι μοῦ ἀφῆρσας μέγα βᾶρος, τὸ ὅποιον μὲ κατέβαλλε.

— Λέγουν ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς πρόερχεται

ἐξ ἐρωτος, ἐπανελάθεν ὁ κ. Δελιμάνς, τοῦλάχιστον ἀπὸ μέρους τοῦ Ἀμερικανοῦ. Φαίνεται ὅτι ὁ κύριος Οὐίλλιαμ Δούρκετ ἀγαπᾷ ἔμμανῶς τὴν δεσποινίδα Λατραδὸ, καὶ τὸ ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς μόλις ἀπὸ μηνὸς εὐρίσκεται εἰς Παρισίους.

»Μίαν ἡμέραν λοιπὸν ὑπῆγεν εἰς τοῦ ἄλλοτε ἐργολάβου καὶ ἐδημηγόρησαν ὀλίγον κατὰ τὸν ἀμερικανικὸν τρόπον. Ἐν συντομίᾳ, ἐπηκολούθησε συνδιάλεξις μετὰ τῆς δεσποινίδος Λατραδὸ, καὶ κατόπιν ἐξήτησε τὴν χεῖρά της μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνηγγέλθη ὁ γάμος. Λοιπὸν σὰς τὰ εἶπα ὅλα, καιρὸς δὲ εἶναι νὰ σοὶ εἶπω ὅτι δὲν ἦλθον μόνος εἰς τὴν Cerisaie.

— Ἄ ! καὶ μὲ ποῖον ἦλθες ;

— Μὲ ἓνα, τὸν ὅποιον θὰ γνωρίζῃς, ἐξ ὀνόματος τοῦλάχιστον.

— Καὶ ὀνομάζεται ;

— Κύριος Βᾶν Ὄσπεν.

— Ὁ διάσημος ὀλλανδὸς τραπεζίτης ;

— Naί, αὐτός.

— Διατί ὁ κύριος Βᾶν Ὄσπεν ἦλθεν εἰς τὴν Cerisaie ;

— Διὰ νὰ σὲ ἴδῃ.

— Διὰ νὰ μὲ ἴδῃ ; ἐπανελάθεν ὁ μαρκήσιος.

— Θὰ ἔχῃ προφανῶς κἄτι νὰ σοὶ εἶπῃ.

Ὁ Ἀδριανὸς ἀνέσκιρτησε καὶ τύψας τὸ μέτωπον,

— Ἄ ! ἐννοῶ, ὑπέλαβε μετὰ συνεσταλμένου μειδιάματος.

— Τί θέλεις νὰ εἶπῃς ;

— Ὁ κύριος Βᾶν Ὄσπεν εἶναι ὁ μυστηριώδης πιστωτὴς μου· εἰς αὐτὸν ὁ γέρον Σολομὼν ἐπώλησε τοὺς τίτλους τῶν δανείων μου.

— Θέλεις νὰ τὸν δεχθῆς ;

— Πρέπει νὰ τὸν δεχθῶ. ἤξεύρω τί θὰ μοὶ εἶπῃ.

— Θὰ τῷ ἀποκριθῆς.

— Ἡ ἀπάντησίς μου εἶναι ἐτοίμη, ἰδοὺ τί θὰ τοῦ εἶπω· Κύριε, δὲν ἠμπορῶ νὰ σὰς πληρώσω, καὶ κάμετε ὅτι θέλετε τὰ κτήματα τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν.

— Ὁ κύριος Βᾶν Ὄσπεν θὰ ἦναι ἴσως συμβιβαστικώτερος ἄφ' ὅσον ἐλπίζεις.

— Ἀἴ, ἀγαπητέ μου Γάστων, εἶμαι διόλου κατεστραμμένος· εἴτε ἐντός δεκαπέντε ἡμερῶν εἴτε ἐντός ἑτους πρέπει νὰ πωληθῶν τὰ κτήματα Βερβεῖν, εἶναι ἀδύνατον νὰ σώσω τὴν πατρικὴν μου κληρονομίαν. Ὁ κύριος Βᾶν Ὄσπεν ἠμπορεῖ νὰ ἔλθῃ.

— Περιμένει εἰς τὸ δωμάτιον, πηγαίνω νὰ τὸν εἰσαγάγω.

Ὁ Γάστων ἠγέρθη καὶ ἐπορεύθη ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν. Ὁ κ. Βᾶν Ὄσπεν ἐνεφανίσθη, ὁ δὲ Ἀδριανὸς ἐχαιρέτισεν αὐτὸν ψυχρῶς.

— Ὁ κύριος μαρκήσιος δὲν ἐνθυμεῖται ἂν μὲ συνήνησεν εἰς κάμμιναν συναναστροφὴν εἰς Παρισίους ; ἠρώτησεν ὁ ὀλλανδός.

— Όχι, κύριε.

— Ὁ κύριος μαρκήσιος θὰ ἐνθυμηθῆ καλλίτερον ἴσως τὴν συνομιλίαν μας μίαν ἐσπέσαν εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου μεμονωμένης εἰσόδου τῆς Κορδελιέρης.

Ὁ νέος ἠσθάνθη τσαύτην ἐντύπωσιν, ὥστε ἐκλονήθη.

— Μὲ σὰς, κύριε, μὲ σὰς ! ἀνεφώνησε.

— Δὲν ἐλησημονήσατε, πιστεύω, κύριε μαρκήσιε, καὶ ἐκεῖνα τὰ ὅποια μοὶ εἶπατε καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σὰς ἀπεκρίθην ;

— Δὲν ἐλησημονήσα τίποτε, κύριε.

— Πεισιμύνης ὅτι ἠγαπάτε τὴν δεσποινίδα Χρυσουγὴν, σὰς διεβεβαίωσα ὅτι θὰ συνηγόρουσιν ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεώς σας καὶ σὰς ὑπεσχέθησαν ὅτι ἀργότερον, ἂμ αἴθελεν ἐπιστῆ ἡ στιγμή, θὰ σὰς ἐγράψουν ἢ θὰ ἤρχομην νὰ σὰς εὐρω. Σήμερον, κύριε μαρκήσιε, ἦλθον πρὸς ὑμᾶς. Ἀγαπάτε ἀκόμη τὴν δεσποινίδα Χρυσουγὴν ;

— Ὡ ! κύριε !

— Δηλαδῆ, ναί ! Ἐπιθυμεῖτε ἀκόμη νὰ τὴν συζητήσῃτε ;

Ὁ νέος ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Κύριε μαρκήσιε, περιμένω τὴν ἀπάντησίν σας.

Ὁ Ἀδριανὸς ἀνέκνυεν ἠρέμα.

— Δὲν ἐλησημονήσα τὴν δεσποινίδα Χρυσουγὴν, εἶπε σφόδρα συγκεινημένος, διότι τὴν ἀγαπῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς. Ὅτε σὰς ἔλεγον, κύριε, ὅτι ἤμην ἔτοιμος νὰ τὴν νυμφευθῶ εἶχον περιουσίαν. Τώρα ὅμως δὲν ἔχω πλέον τίποτε· εἶμαι κατεστραμμένος !

— Ἴσως ἀπατάσθῃ.

— Όχι, κύριε, γνωρίζω ἀκριβῶς τὴν θέσιν μου.

— Ἔστω, κύριε μαρκήσιε· ἀλλ' ἐὰν ὁ πατήρ τῆς Χρυσουγῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι πλουσιώτατος, καὶ ὁ ὁποῖος γνωρίζει ὅτι ἡ θυγάτηρ του σὰς ἀγαπᾷ, ἤθελε μὲ ὅλα αὐτὰ, βασιζόμενος εἰς τὸν ἐρωτὰ σας, νὰ σὰς ἀναθήσῃ τὴν φροντίδα νὰ τὴν καταστήσῃτε εὐτυχῆ ;

— Εἶναι ἀδύνατον, κύριε, ὅχι, δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω...

Διεκόπη ὑπὸ θεράποντος, ὅστις ἀνοίξας τὴν θύραν εἶπεν ;

— Οἱ κύριοι περιμένονται εἰς τὴν αἴθυσαν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Θ. ΣΩΜΕΡΙΤΗΣ

δικηγόρος παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ καὶ τοῖς λοιποῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις.

Διεύθυνσις Γραφείου :

Ὅδος Πινακωτῶν, ἀριθ. 10.

ἀπέναντι τῆς μεγάλης οἰκίας Σηλήμαν, ὁδὸς Πανεπιστημίου.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ

ἔτοι : ΥΠΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμασιῶν παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἰατροῦ καὶ ὑψηλοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἀδεύονδρ. 3, 50, χρυσάδ. 4, 50.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Ἔγρ. ἐπὶ 10τίαν ἐν Παρισίῳ σπουδασάντος : Καθημερινῶς παρὰ τῷ μαθητευομένῳ δραχ. 25. Παρὰ τῷ διδασκάλῳ δραχ. 20 ἡμέραν παρ' ἡμέραν παρὰ τῷ μαθητευομένῳ δραχ. 15. Παρὰ τῷ διδασκάλῳ δραχ. 10.

24 Ὅδος Σίνα 24.

ΠΟΥΔΡΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

ἐξ ὄχου ποιότητος τῆς κυρίας ΒΙΣΒΑΡΔΗ πωλεῖται εἰς πακέτα ἐσφραγισμένα πρὸς δραχμὴν 1 ἑκαστον, ἐν τῇ παρὰ τὴν Πλατείαν τῆς Ὁμονοίας Κ ο υ ρ ε ῖ φ Π. ΜΕΛΙΣΣΙΩΤΟΥ καὶ τῇ παρὰ τὴν Καπνικαρέαν Καταστήματα Δ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΟΥ, καὶ εἰς τὸ Ἐμπορικὸν Κατάστημα ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΕΛΙΜΕΖΗ, ὁδὸς Σταδίου παρὰ τὰ Χαυτεῖα ἀπέναντι τῆς μεγάλης οἰκίας Καφαντζόγλου.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁδὸς Σταδίου 36. Βισάντιο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλθαζία, Νέκταρ, Βορδιό, Ζαμάκια. Οἶνοι κοινοὶ πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὀκτῶν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

ΤΟ ΛΟΥΒΡ

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Εἰς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἶδους τούτου καὶ λαυρινθώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὑρίσκεται πλοῦτος σκευῶν ὑδραυλικῆς, κρυσταλλοϋργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπισκέπτεται συχνὰ τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίζῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἶδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐρέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο με κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὡραία σκευὴ καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐφάσσαν ἀλεξίνεμα κηροπήγια δι' ἐπαυλίας.

Τιμαὶ μέτριοι καὶ ὄψιμαί.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεχαινὰ	ἄφ. —	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ		ἀν. —	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	Πάτραι	ἄφ. —	8.55	5.24	6.40π
	ἀν. 12.59	6.00π	5.10	—		ἀν. 7.45π	11.50	7.45	9.15
Αἴγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Αἴγιον	ἀν. 9.29	1.08	—	4.10μ
Πάτραι	ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—		ἄφ. 10.34	1.58	—	6.25
	ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	ἀν. 10.39	2.02	6.20π	—
Λεχαινὰ	ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—		ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
	ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	ἀν. 1.25	4.10	—	12.00*
Πύργος	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Ἀθῆναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (*)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (*)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	Ἄργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθειαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρέφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευῆν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἑκάστην.

3

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθῆναι, παρὰ τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων.

Ἰάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μὴ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριοι.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Διασκευαζόμενα δωρεάν.

Ἐπισκευὴ δωρεάν.

Ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνήσια.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παιῖδας ἢ κορῆσια. — Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

Ὁ Θησαυρὸς τοῦ Φιλαναγνώστου ἢ

ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἀνατυπωθέντων τῶν ἐξαντληθέντων φύλλων ἐκτίθενται πρὸς πώλησιν πλήρεις σειραὶ τῆς ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ τοῦ κ. Δαμθεργῆ ἀπὸ τοῦ 1887 — 1892 (Ἰουλίου) ἐκ 3500 μεγάλων σελίδων καὶ τόμων 6, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Τοῦ 1887 δρ. 5
 Τοῦ 1888 — 1891 ἀνά δρ. 8 δρ. 32 } δρ. 42
 Τοῦ 1892 (ἐξάμ.) δρ. 5

Ἄπαντες δι ὀμοῦ δραχμὰς 35 (Ταχυδρομικὰ: ἐπαρχιῶν δρ. 1,50, ἐξωτερικοῦ δρ. 7 Κατὰ τόμον ἀναλόγως). Εἰς τοὺς τόμους τούτους, ἀποτελοῦντας ὁλόκληρον βιβλιοθήκην καὶ κάτοπτρον ἕξαετούς φιλολογικῆς ζωῆς, περιέχονται:

15 πλήρη λαμπρὰ Μυθιστορήματα
 250 Διηγήματα τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων
 300 Ποιήματα ὅλων τῶν ποιητῶν μας.

Μελέται φιλολογικαί, Ἱστορικαί, Καλλογικαί, Κριτικαί, καὶ ἐν γένει ἀρθρὰ ποικίλα καὶ ἐνδιαφέροντα πᾶσαν τάξιν ἀναγνωστῶν περὶ τὰ 1500. (Ἐκαστον φυλλάδιον ἰδιαίτερος λ. 40).

Hebe's Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶνε βαρὴ, ἀλλ' ἐπινασίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροίαν διὰ τῆς ἐνδομακροῦς αὐτῶν. Ὀυδέμιαν ἐπιθλαθῶσυσταὶν περιέχει.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λουδίῳ.

Εὑρίσκεται ἐν Ἀθῆναις μόνον εἰς τὸ Βιολογολεῖον τῆς Κολλογικῆς ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ τιμᾶται ἐκαστὴ φιάλη ὀροσχιμὰς ὀκτώ. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας 9)

εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η ΠΛΑΤΕΙΑ ὉΜΟΝΟΙΑΣ, Εὑρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΪΔΙΑ τῆς ὥρας.

HBH